

Fascismen, krigsfaran och de kommunistiska partiernas uppgifter

Teser från Kominterns E. K:s XIII plenum.

Stockholm 1934

Förlagsaktiebolaget Arbetarkultur

[Detta viktiga EKKI-möte, som hölls i december 1933, var det första efter Hitlers maktövertagande i Tyskland i början av 1933. Föregående, 12:e plenum, hölls hösten 1932. – Red]

Meddelande om EKKI:s XIII plenum.

I december [1933] ägde i Moskva den Kommunistiska Internationalen Exekutivkommittés XIII plenum rum. EKKI:s XIII plenum åhörde:

1. Referat av kamrat O. V. Kuusinen om fascismen, krigsfaran och de kommunistiska partiernas uppgifter.
2. Referat av partirepresentanter:
 - a) Referat av kamrat W. Pieck om Tysklands kommunistiska partis verksamhet.
 - b) Referat av kamrat H. Pollitt om enhetsfronttaktiken i England.

Efter att ha åhört kamraterna Kuusinens, Piecks och Pollitts referat och efter en noggrann överläggning antog plenum teser om fascismen, krigsfaran och de kommunistiska partiernas uppgifter.

I anslutning till kamrat Piecks referat ”godkände plenum Tysklands kommunistiska partis arbete efter det fascisterna kommit till makten, samt den av partiet föreslagna planen för dess fortsatta verksamhet”.

I anslutning till kamrat Pollitts referat ”konstaterade plenum, att Englands kommunistiska parti uppnått vissa framgångar i fråga om enhetsfronten genomförande, i synnerhet i förhållande till det Oavhängiga arbetarpartiet (ILP)”. Plenum uppfordrade Englands kommunistiska parti att förstärka kampen för enhetsfronten på grundvalen av konkreta krav, indraga i kampen de arbetare, som ännu följer Arbetarpartiet (LP) och de fackliga byråkraterna, samt härvid avslöja manövrerna från Arbetarpartiets och Oavhängiga arbetarpartiets ledares sida.

3. Till tredje punkten på dagordningen beslöt plenum att sammankalla Kominterns VII kongress under andra hälften av år 1934.

Plenum företog fyllnadsval till EKKI:s presidium och godkände EKKI:s finansredovisning.

Plenum vände sig vidare till arbetarna i alla länder med ett upprop om den vita terrorn.

Alla beslut fattades av plenum enhälligt.

De teser och beslut, som antogs av EKKI:s XIII plenum, publiceras samtidigt med detta meddelande.

EKKI:s Polit. sekretariat.

Utvecklingen av kapitalismens allmänna kris efter den relativa stabiliseringens slut, — vilken konstaterades av Kominterexekutivens senaste (tolfte) plenum — har redan lett till en vittgående skakning av det kapitalistiska systemet över hela världen.

Samtidigt som Sovjet-Unionen, det internationella proletariats och de förtryckta folkens bålverk, utvecklar sitt socialistiska uppbygge och alltmer stärker sin makt, försiggår ett sönderfall av den kapitalistiska världens hushållning. Allt trängre sammandras eländets, ruinens och hungerns snara. Bourgeoisin skärper till det yttersta sina ekonomiska utsugningsmetoder genom fascistiskt våld, genom utplundring av de arbetande klasserna och genom rövarkrig mot andra folk. Men samtidigt växer alltmera de arbetande massornas revolutionära harm och beredskap till störtande av utsugarklassens outhärdliga ok.

Den utomordentliga spänningen såväl av de inre klassmotsättningarna i de kapitalistiska länderna som även av de internationella motsättningarna vittnar om en sådan mognad av de objektiva förutsättningarna för den revolutionära krisen, att världen numera omedelbart närmar sig en ny omgång av revolutioner och krig.

1. Fascismen och den revolutionära krisens mognande.

1. Fascismen är den öppna terroristiska diktaturen från finanskapitalets mest reaktionära, chauvinistiska och imperialistiska element.

Fascismen försöker att åt monopolkapitalet säkra en massbasis bland småbourgeoisin och vänder sig därvid till de ur de gamla spåren slungade bönderna, hantverkarna, kontoristerna, tjänstemännen och särskilt till de deklasserade elementen i de stora städerna. Den strävar efter att även intränga i arbetarklassen.

Fascismens tillväxt och dess makttillträde i Tyskland och i en rad andra kapitalistiska länder innebär,

- a) att den revolutionära krisen och de breda massornas krav mot kapitalets välde växer;
- b) att kapitalisterna inte längre är i stånd att hävda sin diktatur med parlamentarismens gamla metoder och den borgerliga demokratin i allmänhet;
- c) än mer, att parlamentarismens och den borgerliga demokratis metoder över huvud taget blir en hämsko för kapitalisterna såväl i den inre politiken (kampen mot proletariats) som även i utrikespolitiken (kriget för den imperialistiska nyuppdelningen av världen);
- d) att kapitalet till följd därav är tvunget att övergå till öppen terroristisk diktatur inom landet och till ohejdad chauvinism i utrikespolitiken, vilken är en direkt förberedelse till imperialistiska krig.

I fascismen, vilken framväxer ur den borgerliga demokratis sköte, ser kapitalisterna ett medel till kapitalismens räddning från undergången. Uteslutande i syfte att vilseleda och avvärja arbetarna förnekar socialdemokratin den borgerliga demokratis fascistisering och ställer demokratis länder i principiell motsats till den fascistiska diktaturens länder. Å andra sidan utgör den fascistiska diktaturen inte någon oundviklig etapp i bourgeoisins diktatur i alla länder. Möjligheten att avvärja densamma i rätt tid är beroende av det kämpande proletariats styrka, vilken mest förklaras av socialdemokratis splittrande inflytande.

2. Då alla borgerliga partier, däribland även socialdemokratin håller en allmän kura på fascistisering av bourgeoisins diktatur, framkallar förverkligandet av denna kurs oundvikligen meningsskiljaktigheter dem emellan rörande fascistiseringens former och metoder. Enskilda borgerliga grupper, däribland socialfascisterna, vilka i praxis inte drar sig för något slag av

polisvåld mot proletariatet, går in för bibehållande av de parlamentariska formerna under genomförande av den borgerliga diktaturens fascistisering. Fascisterna framhärdar emellertid i fullständigt eller partiellt avskaffande av dessa den borgerliga demokratins gamla, rubbade former, genomförande av fascistiseringen genom upprättande av den fascistiska diktaturen och genom brett tillämpande av såväl polisvåldsdåd som terror från de fascistiska bandens sida. Efter makttillträdet uttränger, klyver, splittrar (t. ex. Polen) eller likviderar (Tyskland, Italien) fascismen de övriga borgerliga partierna. Denna fascistens strävan efter politiskt monopol förstärker de tvister och konflikter, i den härskande klassens led, vilka uppstår genom de inre motsättningarna i den alltmer fascistiserade bourgeoisin.

3. Upprättandet av den fascistiska diktaturen i Tyskland blottade inför hela världen den *tyska socialdemokratins* ansikte. Från det blodiga krossandet av den proletära revolutionen 1918 över en oavbruten kedja av förräderier och strejkbryteri, över alla koalitionsregeringar, den brutala blodsjustisen genom polisen mot de revolutionära arbetarna, över valet av Hindenburg i det "mindre ondas" namn, till det servila tiggeriet om arbetsgemenskap med de fascistiska Hitlerbanden — detta är arbetsbetyget åt den tyska socialdemokratins, Andra Internationalens ledande parti.

Den tyska socialdemokratin har varit och är fanbäraren för alla Andra Internationalens partier, vilka vandrar i Tysklands Socialdemokratiska Partis fotspår.

Socialdemokratin spelar även i fortsättningen rollen av borgarklassens sociala huvudstöd, även i den öppna fascistiska diktaturens länder, i det den kämpar mot proletariatets revolutionära enhet liksom även mot Sovjet-Unionen och genom arbetarklassens splittring hjälper borgarklassen att förlänga kapitalismens bestånd. Men i flertalet länder befinner den sig redan i en sönderfallsprocess. Radikaliseringen av de socialdemokratiska arbetarna skärper tvisterna bland de socialdemokratiska spetsarna. Öppna nyfascistiska grupper uppstår, och "vänster"-skärvor avskiljas, vilka söker sammantimra en ny 2 ½-International.

Trotsky, den kontrarevolutionära bourgeoisins lakej, söker förgäves genom sina ömkliga stämplingar skapa en "Fjärde International". Genom utspridandet av sovjetfientliga beskyllningar söker han hejda de socialdemokratiska arbetarnas övergång på kommunismens sida.

På grundvalen av den häftigaste antagonism mellan de imperialistiska länderna sönderfaller socialdemokratins internationella organisation. Andra Internationalens kris är ett faktum.

4. Finansoligarkins ekonomiska politik För övervinnande av krisen (utplundring av arbetarna och bönderna, subventionering av kapitalisterna och godsägarna) är inte istånd att återställa kapitalismens stabilitet utan bidrar istället till ytterligare sönderfall av den kapitalistiska hushållningens mekanism (desorganisation av penningssystemet, av hushållningens system, statsbank-rutter, ytterligare skärpning av agrarkrisen), till yttersta skärpning av kapitalismens huvudmotsättningar.

I denna situation utvecklar alla kapitalistiska stater krigsproduktionen i hittills aldrig skådad omfattning och anpassar alla industrins huvudgrenar liksom även jordbruket till krigets behov. Den därigenom skapade "efterfrågan" på förintelse- och förstörelsemedel har under senaste året i förening med den öppna inflationen (Förenta Staterna, England, Japan), hejdlös dumping, (Japan) och den maskerade inflationen (Tyskland) i en rad länder framkallat en produktionsökning inom enskilda industrigrenar (särskilt i järn- och metallindustrin, inom kemiska industrin samt textilindustrin). Men ett sådant uppdrivande av produktionen till improduktiva syften eller sådana spekulationssprång i produktionen på grundval av inflation ledsagas av en stagnation eller ett sjunkande av produktionen i en rad andra industrigrenar (maskinbyggnadsindustrin, byggnads-

industrin, produktionen av en rad massförbrukningsartiklar) och måste i det fortsatta loppet med nödvändighet leda till ännu större desorganisation av statsfinanserna och till en ännu större skärpning av kapitalismens allmänna kris.

Den förbittrade kampen om de yttre och *kolonialmarknaderna* har redan antagit formen av ett regelrätt internationellt ekonomiskt krig.

5. Därför är det fullständigt felaktigt att ge en sådan socialdemokratisk värdering av det nuvarande världsläget, som att påstå kapitalismen skulle ha lyckats befästa som ställning, att den skulle vara på väg att övervinna sin allmänna kris. Till skillnad från den första vågen av fascistisering av de kapitalistiska staterna, vilken ägde rum vid övergången från den revolutionära krisen till den delvisa stabiliseringen, övergår den kapitalistiska världen i dag från slutet av den kapitalistiska stabiliseringen till revolutionär kris, vilket öppnar ett annat perspektiv för fascismens utveckling och de arbetandes revolutionära världsrörelse.

Om borgarklassen tillämpar den mest brutala terror för undertryckande av den revolutionära rörelsen, så kan detta vid skakningen av kapitalismen inte för lång tid skrämja de mest avancerade skikten av de arbetande och hålla dem tillbaka från aktiva aktioner. Den förbittring som genom denna terror framkallas till och med hos majoriteten av de arbetare, som följt socialdemokratin, gör dem mer mottagliga för den kommunistiska agitationen och propagandan. Då bourgeoisin på fascistiskt sätt reorganiserar sin vacklande diktatur i syfte att skapa en fast koncentrerad makt, så leder detta under de nuvarande förhållandena till förstärkning inte blott av dess klassterror utan även av de element, som desorganiserar dess makt: till förstörande av den borgerliga laglighetens auktoritet i de breda massornas ögon, till växande av inre slitningar i bourgeoisins läger och till påskyndande av sönderfallet av dess sociala huvudstöd, socialdemokratin. Då bourgeoisin slutligen försöker att genom aggressiv krigspolitik stärka sin utrikespolitiska ställning, skärper den till det yttersta de internationella motsättningarna och de härav för kapitalismen uppkommande farorna.

6. Det skulle därför vara ett högeropportunistiskt fel, om vi nu inte såg de objektiva tendenserna av påskyndat mognande av den revolutionära krisen i den kapitalistiska världen. Men förefintligheten och verkan av dessa tendenser, såväl de ekonomiska som även de politiska, innebär ingalunda att den revolutionära utvecklingen växer spontant eller ohämmat, utan att stöta på motstånd från krafter, som verkar i motsatt riktning. Den revolutionära utvecklingen blir samtidigt såväl försvårad som påskyndad av bourgeoisins fascistiska härjningar. Hur snabbt den bankrutta kapitalismens välde kommer att störtas av proletariatet avhänger av kampberedskapen hos majoriteten av arbetarklassen, och av de kommunistiska partiernas framgångsrika arbete för att undergräva socialdemokratins massinflytande.

I den nuvarande situationen, inför den oerhörda spänningen mellan de antagonistiska klasstyrkorna, kan den revolutionära massrörelsens tillväxt i de enskilda kapitalistiska länderna i ännu mindre grad än tidigare bära en ständig eller likartad karaktär. I *Kina* krig, intervention och revolution. I *Japan* växande av revolutionens krafter och mobilisering av de militärfascistiska krafterna för stora klassammanstötningar. I *Spanien* en revolutionens brottning med kontraprevolutionen. I *Förenta staterna* en våg av arbetarnas masstrejker och farmarnas förbittring mot det borgerliga programmet för en utväg ur krisen. I *Tyskland* växer för närvarande proletariatets revolutionära hat i mindre öppna former; där hopas en oerhörd revolutionär energi hos massorna och där börjar redan det nya revolutionära uppsvinget. Spänningen i situationen i *Tyskland* skärper i utomordentlig grad klassförhållandena i grannstaterna, i *Tjeckoslovakiet*, *Österrike*, i de *baltiska* liksom i de *skandinaviska länderna*, i *Holland*, *Belgien*, i *Schweiz*. I *Polen* arbetarnas masstrejker, åtföljda av stora revolutionära aktioner på den polska landsbygden. I *Bulgarien* går

arbetarklassens majoritet trots terrorn i slutet trupp bakom Kommunistiska Partiet. I *Rumänien* stor järnvägsstrejk med barrikadstrider.

Världsproletariatets huvudfästning, *sovjets mäktiga land*, den segerrika arbetarklassens land, vilket övervinner de sista hushållningssvårigheterna och höjer de arbetande massornas välstånd till en ny, högre nivå, entusiasmerar med sina väldiga socialistiska segrar samtidigt alla länders arbetande i deras revolutionära kamp.

Kapitalismens grundfästen håller redan på att störta samman till följd av dess djupa, olösliga motsättningar. Den ekonomiska världskrisen har på det mest intima sätt sammanflätats med kapitalismens allmänna kris och skärper alla den kapitalistiska världens huvudmotsättningar i en sådan utsträckning, att varje ögonblick ett omslag kan inträda, vilket innebär den ekonomiska krisens förvandling till en revolutionär kris. Inför det internationella proletariatet står den väldiga uppgiften att förvandla denna den kapitalistiska världens kris till seger för den proletära revolutionen.

II. De imperialistiska förberedelserna till det nya världskriget.

Bourgeoisins tilltagande ovisshet att finna en utväg ur krisen enbart och allenast i en förstärkning av utsugningen av det egna landets arbetande, har lett till att imperialisterna sätter sin huvudinsats på krigets kort. Den internationella situationen har alla de kännetecken, som präglar tidpunkten inför ett nytt världskrig.

1. Det nya världskrigets brand tändes i Stilla Oceanens bäcken. Den japanska militärklicken, pådriven av en djup inre kris hos borgarnas och junkrarnas monarki, försätter erövringskriget mot Kina och förbereder, sedan den med Kuomintang's hjälp slagit under sig Nordkina, ett slag mot Mongoliska folkrepubliken. Den engelska imperialismen sträcker ut sina händer efter Kinas sydöstra provinser, efter Tibet och Sjetsjuan, den franska efter Jünnan. Japans fascistiska militärklick är stormtruppen mot den antiimperialistiska och agrarrevolutionen i Kina. Den amerikanska, japanska och engelska imperialismen står bakom Kuomintang i dess sjätte fälttåg mot den enda folkmakten i Kina, mot de kinesiska sovjet. Sovjetrevolutionens segrar i Kina, partisankriget i Mandsjuriet, revolutionens växande krafter i Japan och kolonialfolkens frihetsrörelse skapar en ny front bakom imperialisternas frontlinje. Sovjetrevolutionen i Kina har blivit en viktig faktor i världsrevolutionen.

2. Den japanska militärklicken samspelar med de tyska fascisterna och de engelska imperialisterna om utlösandet av ett kontrarevolutionärt krig mot Sovjet-Unionen från öster och väster. Japans fascistiska militärklick bedriver en politik av oavbrutna provokationer mot Sovjet-Unionen, planerar annekktion av sovjetområden och uppträder som förkämpe för det kontrarevolutionära kriget mot Sovjet-Unionen. Samtidigt bjuder nationalsocialisterna ut sig åt den internationella bourgeoisin som legosoldater mot Sovjet-Unionen, de intrigerar med den engelska, italienska och polska imperialismen (tysk-polska förhandlingarna). De engelska imperialisterna träder för närvarande i stället för de franska huvudorganisatörerna av kriget mot Sovjet-Unionen.

Sovjet-Unionen har genom sin oryggliga och fasta fredspolitik i alla arbetandes intresse nått väldiga framgångar (en rad nonaggressionspakter, en rad nya erkännanden, definition av angripare, det framtvingade upphävandet av det engelska importförbudet). Sovjets land är enda bålverket för freden och de svaga staternas oavhängighet mot de imperialistiska rövarnas överfall. Sovjet-Unionen vinner genom sin proletära politik alltmera förtroendet hos de arbetande och de förtryckta folken över hela världen. Samtidigt som Sovjet-Unionen genom sin makts väldiga växt hejdar utlösandet av ett nytt krig, framkallar den därigenom ett nytt raserianfall mot sig själv från

de mest reaktionära och aggressiva imperialistgruppernas sida.

3. Den fascistiska regeringen i Tyskland, den främsta krigsanstiftaren i Europa, provocerar upplopp i Danzig, Österrike, i Saarområdet, i de baltiska länderna, i Skandinavien och försöker att under förevändningen av kamp mot Versailles skapa ett nytt block för en blodig omgestaltning av Europa i den tyska imperialismens intresse. Kring huvudpunkterna för de imperialistiska motsättningarna bildas med febril brådska imperialistiska block, i vilkas spets antingen Frankrike eller Italien eller det bakom deras rygg intrigerande England står. Europa har blivit ett krutfat, som varje ögonblick kan explodera.

England och Förenta Staterna utnyttjar förkrigsalarmen och händelserna i Europa för att förstärka sina förberedelser till imperialistisk avgörande strid om världshegemonin i Atlantiska och Stilla Oceanen.

4. I denna situation ryggar *socialdemokratin* inte tillbaka för någonting i understödandet av sin bourgeois imperialistiska intressen, och den förenar detta med lakejtjänsten åt det internationella kapitalet mot Sovjet-Unionen.

Socialdemokratin och fackförbundsledarna i Japan förkunnar på samma sätt som general Araki den japanska imperialismens "civilisatoriska mission" i Asien och rättfärdigar sin bourgeois rövartåg i Kina med "socialismens intressen". I England bedriver national-labouristerna gemensamt med de konservativa den engelska imperialismens rövarpolitik. Arbetarpartiet bedrar arbetarna genom en skenopposition mot regeringen och strävar efter ministerposter i syfte att fortsätta en i grund och botten likartad imperialistisk politik. De franska socialisterna (liksom socialdemokratin i Tjeckoslovakiet, Polen, etc.) förverkligar "nationens heliga enhet" under täckmanteln av "demokratins försvar" och "försvaret mot fascismen" och tar aktiv del i förberedelserna till krig mot Tyskland. Den tyska socialdemokratin röstade riksdagen öppet för den tyska fascismens nationella front, som förbereder ett krigsäventyr.

Samtidigt anpassar Andra Internationalen och Amsterdaminternationalen sin politik efter situationen inför kriget och strävar att säkra sin bourgeois intressen och rikta huvudstöten mot Sovjet-Unionen. De låtsas vara beredvilliga att "svara på ett krig med generalstrejk och bojkott", men de förklarar på förhand att de endast kommer att uppträda mot den stat, som av Nationernas Förbund betecknas som angripare; de simulerar en varubojkott mot det fascistiska Tyskland, men förföljer de arbetare som faktiskt söker genomföra den, under parollen om pacifism, kamp mot krig och fascism spelar de huvudroller vid bearbetandet av den allmänna opinionen i de kapitalistiska länderna för det kontrarevolutionära kriget mot Sovjet-Unionen.

Bourgeoisin vill uppskjuta kapitalismens undergång genom ett brottsligt imperialistiskt krig och genom ett kontrarevolutionärt fälttåg mot den segrande socialismens land. Den internationella kommunismens stora historiska uppgift består i mobiliserandet av de bredaste massor mot kriget ännu före dess utbrott, för att därmed påskynda kapitalismens undergång. Endast denna bolsjevikiska kamp före kriget, för revolutionens seger skapar garantin för revolutionens seger i samband med kriget.

Under den revolutionära världskrisens mognande, då bourgeoisin i syfte att befästa sin diktatur försöker leda över jäsningen, missnöjet och harmen hos massorna in på *fascistiseringen och krigets* banor, består kommunisterna huvuduppgifter i att inrikta massrörelsen på kampen för störtande av utsugarklassens diktatur.

A. Kampen mot den fascistiska ideologin.

Kommunisterna måste:

i varje land utföra ett *dagligt konkret* arbete för avslöjande av chauvinismen inför massorna och gent emot denna ställa den proletära internationalismen;

i de imperialistiska moderländerna energiskt gå in för koloniernas oavhängighet, för de beroende nationernas frigörelse från varje kolonialt förtryck; i de nationella motsättningarnas centra måste kommunisterna kämpa mot den imperialistiska ockupationen och våldspolitiken, för självbestämmanderätten (Oberschlesien, Saarområdet, Nordböhmen, osv.); i alla dessa områden liksom i Österrike och Danzig måste de kämpa mot sin inhemska bourgeoisie och uppträda mot anslutningen till den tyska imperialismens "Tredje Rike"; utveckla ett brett populariserande av den nationella frågans lösning i Sovjet-Unionen och av de väldiga ekonomiska, sociala och kulturella framgångarna som vunnits av de genom oktoberrevolutionen befriade folken.

B. Kampen mot den borgerliga statsmaktens fascistisering och kriget.

I kampen mot de s. k. "demokratiska" ländernas fascistisering måste de kommunistiska partierna framförallt bekämpa den fatalistiska, defaitistiska inställningen, att den fascistiska diktaturen och de imperialistiska krigerna skulle vara *oundvikliga*, liksom den opportunistiska underskattningen av fascistiseringen och det imperialistiska krigshotets tempo, vilka inställningar dömer de kommunistiska partierna till passivitet.

Samtidigt med en grundlig upplysning om vilket ekonomiskt och politiskt förslavande den fascistiska diktaturen innebär för de arbetande, samtidigt med påvisandet av det faktum inför massorna att fascisterna varken är socialister eller bärare av en ny samhällsordning, utan kapitalisternas lakejer och drabanter måste kommunisterna i rätt tid mobilisera massorna till försvar av fackföreningarna, arbetarpressen, arbetarlokaler, strejkrätten, arbetarmötena, organisera protester, demonstrationer, strejker och skapa värnorganisationer till skydd mot de fascistiska terrorbanden.

I kamp mot den *fascistiska diktaturen* måste kommunisterna:

a) resa massorna mot den fascistiska diktaturen, vilken bedragit arbetarna, bönderna och de arbetande i städerna, därvid utgående från försvaret av de arbetandes dagliga ekonomiska och politiska intressen och samtidigt avslöja fascismens demagogi och alla provokationer (riksdagsmordbranden, förfalskningen av valresultaten o. s. v.). De måste utlösa strejker och föra proletariatet till de politiska massstrejkerna;

b) intränga i alla *fascistiska massorganisationer* och utföra revolutionärt arbete i arbetstjänstlägren. Därvid måste de kämpa mot revolutionära arbetares individuella utträde ur de fascistiska fackföreningarna, dock utan att uppmana arbetarna till inträde i fascistiska fackföreningar; kommunisterna måste utnyttja alla massrörelser samt massyttringar av missnöje i de fascistiska fackföreningarna till skapande och stärkande av *oavhängiga klassfackförbund* under samtidigt fortsättande av det revolutionära arbetet i de fascistiska organisationerna;

c) inför *bönderna* medelst konkreta exempel från det egna hushållet avslöja fascismens politik i godsägarna: och storböndernas intresse; gå in i de fascistiska massorganisationerna på landsbygden i syfte att lösslita de arbetande bönderna från dem; organisera *jordbruksproletariatet* i oavhängiga fackföreningar såsom den viktigaste hävstången för hela arbetet på landsbygden.

I kampen mot kriget måste kommunisterna redan nu förbereda det imperialistiska krigets omvandling till inbördeskrig och därvid i varje land koncentrera sina krafter på de viktigaste punkterna i imperialismens *krigsmaskineri*.

De kommunistiska partierna måste vid sidan av agitationens förstärkning under alla förhållanden

söka praktiskt organisera *massaktioner* (förhindrande av fullföljande av leveranser till krigförande länder, demonstrationer mot krigsmanövrer, omöjliggörande av trupp- och ammunitions-transporter o. s. v.) samt förstärka det politiska upplysningsarbetet i armén och flottan.

Kominternexekutivens trettonde plenum uppmanar alla Kommunistiska Internationalens sektioner, alla arbetare och arbetande i världen till offervilligt försvar för Sovjet-Unionen mot imperialisternas kontrarevolutionära sammansvärjning, till försvar för den kinesiska revolutionen och dess sovjetmakt mot den imperialistiska interventionen.

C. Mot socialdemokratin, för enhetsfronten underifrån!

I kampen mot *socialdemokratin* måste kommunisterna inför arbetarna påvisa hela den historiska oundvikligheten av socialdemokratins och Andra Internationalens nyligen inträffade bankrutt. Under omsorgsfullt avslöjande och krossande av socialdemokratins alla hycklande och förrädiska sofismer inför massorna, måste kommunisterna vinna de socialdemokratiska arbetarna för den aktiva revolutionära kampen under kommunistiska partiets ledning.

Kominternexekutivens trettonde plenum godkänner fullständigt Kominternexekutivens presidiums upprop om enhetsfronten samt Kominternexekutivens politiska sekretariats ställning i korrespondensen med Englands oavhängiga arbetarparti. Socialdemokratin vilken splittrat arbetarklassen genom sitt förräderi under det imperialistiska krigets och oktoberrevolutionens period, avböjde i alla länder, i enlighet med direktiv från andra internationalen, de kommunistiska partiernas förslag om enhetliga klassaktioner, sprängde enhetsrörelsen mot fascism och krig, vilken skapats i Amsterdam och Paris, alltid i syfte att fördjupa proletariats splittring i kampen mot fascismen och kriget.

Kominternexekutivens trettonde plenum uppmanar alla Kommunistiska Internationalens sektioner att med all ihärdighet mot och trots socialdemokratins förrädiska ledare kämpa för förverkligandet av en enhetlig kampfront med de socialdemokratiska arbetarna.

Plenum godkänner till alla delar Kominternexekutivens resolution av den första april 1933 om situationen i Tyskland och den politiska linje som Tysklands Kommunistiska Partis Centralkommitté med kamrat Thälmann i spetsen genomförde fram till och under den fascistiska omstörtningen. Plenum understryker Tysklands Kommunistiska Partis heroiska bolsjevikiska kamp mot den fascistiska diktaturen.

D. De kommunistiska partiernas uppgifter på massarbetets område och deras eget befästande.

Genomförandet av dessa grundläggande uppgifter kräver en verklig omställning av de kommunistiska partiernas hela *massarbete*, särskilt arbetet på arbetsplatserna och i fackföreningarna, vilket alltjämt utgör deras svagaste avsnitt. Kommunisterna är inför den väldiga jäsningen bland de arbetande förpliktade att uppmärksam lyssna till massornas stämningar, samt att formulera *parollerna och kraven* så att de tar rörelsens nuvarande nivå till utgångspunkt och samtidigt visar arbetarna den revolutionära utvägen. Detta betyder att de Kommunistiska Partierna måste:

a) att rikta innehållet och språket i agitationen och pressen till proletariats och de arbetandes bredaste skikt, varvid i agitationen och i massaktionerna (demonstrationer, strejker och andra massaktioner) kommunistiska partiets *ansikte* måste framträda;

b) *inom kortaste tid* åstadkomma en avgjord omläggning i arbetet på arbetsplatserna, koncentrera partiorganisationernas krafter på de utslagsgivande arbetsplatserna för att höja den politiska nivån

hos ledningen för den dagliga klasskampen från driftscellernas sida;

c) att göra slut på det opportunistiska kapitulations-artade ringaktandet av det *fackliga arbetet* och särskilt arbetet i de *reformistiska* fackföreningarna samt i de fascistiska och kristliga fackliga massorganisationerna, i enlighet med de direktiv för det fackliga arbetet som givits av Kominternexekutivens tolfte plenum;

d) att utveckla ett verkligt *massarbete bland de arbetslösa*, varvid en outtröttlig kamp måste föras för socialförsäkringen, för de olika formerna av kommunalt understöd;

e) att stärka *det revolutionära arbetet på landsbygden*, att gentemot storgodsägarnas och storböndernas paroll om "den enhetliga byn" ställa de arbetandes klassparoller och sovjetrevolutionens agrarprogram; att utlösa kampen för alla bondeklassens delkrav men samtidigt uppträda mot kraven från de storbönders sida vilka står i motsättning till proletariatets och landsbygdens fattigas intressen; att bland lantarbetarna, landsbygdens fattiga och de halvproletära landsbygds-elementen skapa stödjepunkter (lantarbetarfackföreningar, bondekommittéer) och att erövra huvudmassorna av de små och medelstora bönderna.

f) att förstärka massarbetet bland *kvinnorna* och samtidigt redan nu skapa och utbilda ett partiets kvinnoaktiv, vilken under kriget i en rad fall kan träda i de mobiliserade kamraternas ställe;

g) att övervinna *ungdomsförbundets avskildhet* och företaga en verklig vändning till arbetarungdomens massor, att kämpa mot det statliga tvångssystemet av fascistisering och militarisering. De kommunistiska partierna är förpliktade att på allt sätt vara kommunistiska ungdomsförbundet behjälpligt i utvecklande av dess arbete inom ungdomens borgerliga och reformistiska massorganisationer (kulturella, idrottsorganisationer m. fl.) samt vid skapandet av ungdomsceller på arbetsplatserna.

Kominternexekutivens trettonde plenum ställer såsom den viktigaste uppgiften inför alla kommunistiska partier att genomföra en omedelbar och ständig kontroll av genomförandet av beslutet, särskilt över *massarbetet*, att organisatoriskt befästa sina led, att *förbereda* sig för *illegalitet*, att höja disciplinen och kampdugligheten hos varje partiorganisation och varje partimedlem.

Hela situationen kräver av de kommunistiska partierna att de i tid förbereder *kadrer* för illegaliteten, allvarligt organiserandet av kampen mot provokationerna, kombinerande av den strängaste *konspirationens* metoder med största möjliga säkrande av de bästa *förbindelser med massorna*, övervinnandet av *schematismen* i de illegala organisationernas struktur och arbete.

Endast koncentrerandet av partiorganisationernas alla ansträngningar på skapandet av illegala driftsceller och förstärkandet av de kommunistiska fraktionernas arbete i alla massorganisationer förmår säkra förbindelsen med massorna liksom även högsta mått av konspiration och effektivitet.

Vid genomförandet av alla dessa uppgifter måste kommunisterna utnyttja alla legala möjligheter för utvecklande av massarbetet samt förbinda det legala arbetet med det illegala.

Kominternexekutivens trettonde plenum uppmanar alla Kominterns sektioner att hänsynslöst utrota opportunisten i alla dess former och i första hand högeropportunisten (Guttman, Remmele, Neumann och defaitisterna i andra länder vid bedömandet av tyska revolutionens perspektiv) enär de kommunistiska partierna eljest inte kan föra arbetarmassorna mot segerrika strider för sovjetmakten.

F. För den revolutionära utvägen ur krisen, för Sovjetmakten!

De kommunistiska partierna måste med all beslutsamhet inför massorna ställa uppgifterna om den revolutionära utvägen ur kapitalismens kris.

I motsats till fascisternas och socialfascisternas kvacksalvarrecept för räddning av den kapitalism som för-ruttnar levande, måste kommunisterna visa massorna, att kapitalismens sjukdomar är obotliga, därför måste kommunisterna, i det de med all kraft försvarar de arbetandes dagskrav, outtröttligt inför de under svält och utsugning lidande massorna påvisa hela sanningen, att deras katastrofala läge ytterligare kommer att försämrans under kapitalets fortsatta offensiv, så länge de arbetande inte lyckas sammansluta sina krafter till motattack och till störtande av bourgeoisins välde.

Det finns ingen annan utväg ur kapitalismens allmänna kris än den, som *oktoberrevolutionen* visat: störtande av utsugarklassen genom proletariatet, konfiskerande av kapitalisternas banker, fabriker, verkstäder och gruvor, transportmedel, hus och varuförråd samt godsägarnas, kyrkornas och dynastiernas jordegendomar.

2. *Det stora sovjetlandets levande exempel* måste starkt populariseras och förklaras för de arbetande och utsugna i alla kapitalistiska länder; det måste påvisas, hur sovjethushållningen, vilken är befriad från kapitalismens anarki och kriser, är istånd att obehindrat utveckla sina produktivkrafter enligt den socialistiska planmässighetens principer, hur arbetarna och alla arbetande i Sovjet-Unionen omedelbart är intresserade av denna utveckling och dess snabba tempo, hur den proletära staten, sovjetstaten, vilken samtidigt är en organisation av proletariatets makt och samhällets härskande produktionsorganisation, ständigt ökar den samhälleliga rikedom och därigenom alla arbetandes välstånd, medan varje borgerlig stat såsom samhälleligt-ekonomisk parasit uppslukar och uttömmar folkets ekonomiska krafter.

Med utgångspunkt från Sovjet-Unionens arbetares och kollektivjordbrukares stora segrar på klasskampens och det socialistiska uppbyggets alla fronter, och under hänsynstagande till det särartade i de olika ländernas förhållanden måste inför de arbetande i varje land ett program utvecklas, *som visar dem, vad sovjetsystemet kommer att ge dem i deras eget land*. Härvid måste särskilt framhållas, att under sovjetmakten arbetslösheten och osäkerheten inför morgondagen avlägsnats, att arbetasbetingelserna och socialförsäkringen ständigt förbättrats, samtidigt som arbetstiden sänkts, att landsbygdens arbetande befrias från alla rester av feodalismen, från varje form. av förtryck, att alla egendomslösa och på jord fattiga bönder erhållit jord, att de fattiga bönderna och bondekooperativerna samt kollektivjordbruken understöddes och alla möjligheter skapas för arbetarungdomens och alla arbetandes kulturella utveckling.

Sovjetmakten vars grundval bildas av arbetarnas och halvproletärernas massorganisation, möjliggör för de tidigare av kapitalismen förtryckta arbetande massorna det verkliga, *omfattande utnyttjandet av demokratin*.

Sovjetmakten är den proletära diktaturens statsform.

Sovjetmakten är statsformen för proletariatets och bondeklassens revolutionärt-demokratiska diktatur, vilken säkrar den borgerligt demokratiska revolutionens överväxande i den socialistiska (Kina o. s. v.).

Den är en *demokrati för de arbetande*, men en sträng diktatur mot utsugarna.

3. I de kommunistiska partiernas massarbete måste med allt eftertryck frågan om *makten* ställas. Kommunistiska. Internationalens huvudparoll i denna kamp är *Sovjetmakten*.

Sovjet-Unionens exempel är *bolsjevismens* exempel. Endast detta exempel visar utvägen och räddningen för alla utsugna och förtryckta i alla imperialistiska och koloniala länder.

Bolsjevismens exempel är den proletära internationalismens exempel. Den socialistiska revolutionens seger är endast möjlig genom stärkande av det revolutionära proletariatets internationella förbindelser. Bolsjevismens väg innebär ett förenande av alla nationaliteters och rasers proletära krafter, vägen för deras gemensamma kamp sida vid sida med sovjetproletariatet mot utsugarna och förtryckarna.

Kominternexekutivens plenum ålägger alla Kommunistiska Internationalens sektioner att vid varje vändning i händelserna vara på sin vakt och utan att förlora en minut spänna alla krafter för revolutionärt förberedande av proletariatet på de förestående avgörande striderna om makten.

III. EKKI:s XIII plenums beslut om sammankallandet av Kominterns VII kongress.

1. Sammankalla den VII kongressen under andra halvåret av 1934.
2. Ge EKKI:s presidium i uppdrag att icke senare än den 1 juni bekantgöra dagordningen, utse inledare för de olika frågorna på dagordningen och fastställa representantnormen för Kominterns olika sektioner på den VII kongressen.
3. Förplikta Kominterns sektioner att .omedelbart, så snart dagordningen bekantgjorts, påbörja förberedelsen till Kominterns VIII kongress i alla partiorganisationer.
4. Förplikta alla kommunistiska partiers CK att före den 1 juni insända till EKKI:s presidium sina förslag beträffande kongressens dagordning.

EKKI-plena

7:e plenum (22 november – 16 december 1926): Trotskij: [Tal vid EKKI:s 7:e \(utvidgade\) plenarmöte](#)

8:e plenum (maj 1927): [Världsläget och krigsfaran](#), [EKKIS 8:e plenum — Underkommittén om Kina, maj 1927](#), [Tal av Vojislav Vujović](#), Trotskij: [Första talet i den kinesiska frågan](#) och [Andra talet i den kinesiska frågan](#), Nassonov m fl: [Brevet från Shanghai](#)

9:e plenum (9 -25 februari 1928)

10:e plenum (3 - 19 juli 1929): se artikeln ”Resultatet av kominternexekutivens tionde plenum” i samlingen [SKP och arbetsplatserna 1929-35](#).

11:e plenum (25 mars - 13 april 1931)

12:e plenum (aug. – sept. 1932): [Kommunistiska Internationalens Exekutivkommittés 12:e plenum](#)

13:e plenum (aug. – sept. 1932: detta

Se även Pierre Broué: [Kommunistiska Internationalen 1926-1933](#)